

РЕШЕНИЕ

№ 5824

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **8178** по описа за **2011** година докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. Д. К. срещу решение от 20.05.2011 г. по н.а.х.д. № 5466/2010 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателна отделение, 2-ри състав.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Поддържа, че съдът е извършил неправилна преценка на събраните по делото доказателства и е достигнал до неправилния извод за доказаност на извършването на твърдяните нарушения. Моли съдът да отмени съдебния акт и да постанови друго решение, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответната страна – Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Административен съд София град, IX касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

С обжалваното решение Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав е

изменил наказателно постановление № ДАИ-0000182 от 29.03.2010 г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Контролна дейност – ДАИ” при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с което на А. Д. К. на основание чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лева за нарушение на чл. 62 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г. на Министерство на транспорта за обществен превоз на пътници и товари на територията на Р. Б. като е намалил размера на наложената глоба на 100 лева и е потвърдил същото в останалата му част.

След анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателства съдът е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 09.03.2010 г., около 16.10 часа в [населено място] Д. К. като водач на автобус „Ф. К.” с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма] извършва обществен специализиран превоз от [населено място] до [населено място], с час на тръгване 15.30 от [населено място] като управлява автобуса без договор за специализиран превоз за линията [населено място] – [населено място] и представя договор от 21.03.2009 г. за линията [населено място] гора – [населено място] и превозва 15 бр. пътници без карти за специализиран превоз.

Съставен е АУАН № 095131 от 09.03.2010 г., в който са описани фактите на извършеното нарушение и същото е квалифицирано като такова по чл. 61, ал. 1 и чл. 62 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г. на Министерство на транспорта.

Впоследствие е издадено обжалваното наказателно постановление № ДАИ-0000182 от 29.03.2010 г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Контролна дейност – ДАИ” при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

Съдът е приел, че обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в установената от закона писмена форма, при липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Обоснован е изводът, че с осъщественото противоправно действие А. Д. К. К. на посочената дата, час и място е осъществил състава на нарушение по чл. 61, ал. 1 и чл. 62 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г. на Министерство на транспорта, като като водач на автобус „Ф. К.” с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма] на посочените в АУАН и в наказателното постановление дата и място е извършил обществен специализиран превоз от [населено място] до [населено място], с час на тръгване 15.30 от [населено място] като е управлявал автобус без договор за специализиран превоз за линията [населено място] – [населено място] и е представил договор от 21.03.2009 г. за линията [населено място] гора – [населено място] и е превозвал 15 бр. пътници без карти за специализиран превоз. Налице е виновно поведение на касатора – водачът е бил длъжен да извърши специализирания превоз въз основа на сключен договор с предприятие или учебно заведение и да превозва само пътници, които притежават карта, издадена от превозвача, по образец (приложение № 10 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г.), удостоверяваща правото им да пътуват.

В рамките на касационното производство съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, както и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон.

Касационната жалба е подадена в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 2 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Установената от СРС фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото доказателства. При съставянето на АУАН и обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, същите са издадени от компетентни органи и в установената от закона писмена форма.

Правилно съдът е приел, че жалбоподателят е осъществил от субективна и обективна страна описаното в АУАН и в наказателното постановление нарушение, като административно-наказващият орган е посочил и законната разпоредба, която е нарушена – нормите на чл. 61, ал. 1 и чл. 62 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г. Пред двете съдебни инстанции не са събрани доказателства, които да опровергават направените в АУАН и в наказателното постановление фактически констатации. В чл. 61, ал. 1 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г. се съдържа задължението специализиран превоз да се извършва въз основа на сключен договор с предприятие или учебно заведение. В чл. 62 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г. се съдържа задължението при специализираните превози всеки пътник да има карта, издадена от превозвача, по образец (приложение № 10), удостоверяваща правото му да пътува. В конкретния случай са налице хипотезите на чл. 61, ал. 1 и чл. 62 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г., които са описани словесно и цифрово в АУАН и в обжалваното наказателно постановление. Твърдяното нарушение и авторството на същото се установяват както от събраните писмени доказателства, така и от гласните доказателства.

Неоснователно е възражението на касатора, че обжалваното наказателно постановление е издадено от некомпетентен орган, тъй като длъжността главен директор на главна дирекция „Контролна дейност – ДАИ“ не фигурира сред изброените в Заповед № РД-08-6 от 07.01.2005 г. на Министъра на транспорта и съобщенията, изменена със Заповед № РД-08-42 от 26.01.2006г. на Министъра на транспорта, с която се определя компетентният орган, който може да издава наказателни постановления по Закона за автомобилните превози. Към момента на издаване на Заповед № РД-08-42 от 26.01.2006г. на Министъра на транспорта, с която е била изменена Заповед № РД-08-6 от 07.01.2005 г. на Министъра на транспорта и съобщенията е бил в действие Устройственият правилник на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", който е бил последно изменен с ДВ. бр.2 от 6 януари 2006г. В тази редакция на устройствения правилник в чл. 18 са посочени функциите на Дирекция "Държавна автомобилна инспекция". С изменението на Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" с ДВ. бр.99 от 15 декември 2009 г. дирекция "Държавна автомобилна инспекция" е преименувана на Главна дирекция "Контролна дейност - ДАИ". От изложеното следва, че главния директор на главна дирекция „Контролна дейност – ДАИ“ при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е компетентен да издаде процесното наказателно постановление, въпреки че наименованията на дирекцията не фигурира в заповедта, тъй като същият е идентичен орган с директора на Дирекция "Държавна автомобилна инспекция", поради промяна на името на дирекцията. Поради изложеното съдът намира, че първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е заключил, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган.

В хода на двете производства пред съда не бяха събрани доказателства, които да оборят наведеното в обжалваното наказателно постановление факт, че касаторът е управлявал процесния автобус с валиден договор, отговарящ на изискванията на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г.

Неоснователни са доводите на касатора, че липсата на карта за специализиран превоз е равнозначна на незаплащането на превозната цена, което влиза в хипотезата на чл. 94, ал. 2 от Закона за автомобилните превози, а не в посочената хипотеза от наказващия орган, а именно чл. 105, ал. 1 от Закона за автомобилните превози. Съгласно чл. 36, ал.1 от Закона за превоза на пътници при превоз на пътници превозвачът е длъжен да издава: индивидуален или колективен билет - при превоз по автобусни линии; фактура - при случайни превози или карти за специализиран превоз - при специализиран превоз. От тази разпоредба следва, че индивидуалният и колективният билет не са еднакви по своята същност с картата за специализиран превоз. Съдът намира, че чл. 62 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г. е специален спрямо чл. 94, ал. 2 от Закона за автомобилните превози, тъй като първият се отнася до специализирания превоз на пътници, а вторият общо за обществен превоз на пътници. Следователно специалната норма дерогира общата, което води до извода, че наказващият орган правилно е квалифицирал процесното нарушение.

С оглед на гореизложеното първоинстанционният съд е извършил задълбочено изследване на събраните по делото доказателства и е направил обоснован и правилен извод за доказаност на твърдяното в АУАН и наказателното постановление нарушение. Касационната инстанция намира, че правилно СРС е намалил размера на наложеното за второто нарушение административно наказание - глоба в размер на 100 (сто) лева. По отношение на извода на СРС за определяне на размера на наложеното наказание за сумата от 1000 лева на основание чл.93, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП настоящият състав счита, че е неправилен. Съгласно приложимата норма към датата на извършване на нарушението и датата на съставяне на НП минималният размер на наказанието по чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП е 500 лева. В тази връзка неправилно СРС приема, че наказанието за сумата от 1000 лева е в минимално предвидения от закона размер, поради което в тази част решението следва да се отмени и НП относно първото нарушение следва да се измени в частта на размера на наложеното административно наказание.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 20.05.2011 г. по н.а.х.д. № 5466/2010 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 2 състав в частта, в която е потвърдено НП № ДАИ – 0000182 от 29.03.2010 г., издадено от и.д. главен директор на ГД „КД – ДАИ”, [населено място] в частта, в която на А. Д. К. е наложено административно наказание – глоба в размер на 1000 лева на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози, като ИЗМЕНЯ наказателно постановление № ДАИ – 0000182 от 29.03.2010 г., издадено от и.д. главен директор на ГД „КД – ДАИ”, [населено място] в частта, в която на А. Д. К. на основание чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание – глоба в размер на 1000 лева на основание чл.93, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП, като намалява размера на наложената глоба на 500 лева.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.